

[Tastesen.]

rimelige, menneskelige forhold i forvejen. Lad os i stedet for koncentrere vore kræfter om at hjælpe ungdomsnarkomanerne ud af deres truede situation ved at få behandlingsarbejdet til at fungere bedre.

Det kristelige forslag er så meget ude af takt med livets virkelige realiteter, at det klart bør afvises af folketinget. Jeg kan foreløbig afvise det på socialdemokratiets vegne.

Erlendsson (FP):

Det er næppe helt forkert, når det af overlæge B. Florian Sørensen er nævnt, at stofmisbrug i nogle af vore byer har bragt store kredse af unge mennesker ud i lediggang i et sådant omfang, at op imod halvdelen af socialhjælpen i visse byer går til unge under 25 år. Vi oplever epidemier af leverbetændelse og veneriske sygdomme og udbredelse af tidligere tiders fattigmandsplager: lus og fnat. Inden længe vil vi opleve ét narkodødsfald om ugen; jeg tror i virkeligheden, at tallet allerede er nået. Der er derfor god grund til nu at tage justitsministeriets cirkulære op til overvejelse og nyredigering.

Når cirkulæret fremkom i 1969, var det som en konsekvens af anklagemyndighedens opportunitetsprincip. I 1969 havde hashmisbrug allerede taget et sådant omfang, at cirkulæret var blevet en nødvendighed. 800 hashrygende deltagere i en beatconcert blokerede myndighedernes efterlevelse af lovens bogstav. Men man kunne have angrebet problemet fra en anden side. Man kunne under bødestraf have gjort sådanne koncertarrangører ansvarlige for koncertens forløb og for, at der ikke skabtes ydre omstændigheder, der fremmede hashforbruget, f. eks. gennem forbud mod at medføre madrasser, stearinlys o. lign. Myndighederne kunne have forlangt, at der skulle have været stole på gulvet ligesom ved andre musikalske arrangementer. Cirkulærets underkendelse af hashrygningens farlighed har i særlig grad været skæbnsvanger.

Derudover burde man nu se på cirkulærets afsnit om sanktioner. Jeg mener, at enhver åbenlys hashrygning offentligt og specielt i fjernsynet må føre til fremstilling for politiet. Det var f. eks. ikke harmløst, at Klaus Ribbjerg og Jesper Jensen m. fl. røg hash hos daværende undervisningsminister

K. Helveg Petersen i sommeren 1970, medbringende tv-reportere, da de protesterede imod, at bevillingen til et teater på Halmtorvet var blevet inddraget, fordi der i rigt mål blev indtaget narkotika af det ungdommelige publikum under forestillingen. En redaktør — jeg tror, det var fra Ebeltøft — sørgede for at anmelde sagen til politiet. Den blev afgjort med en advarsel fra daværende justitsminister Thestrup, skønt — eller „mens“, kan man måske sige — politiet havde ønsket bødestraf. Det var, mens Ribbjerg endnu var i kridthuset hos Ekstra Bladet.

Så er der advarsler. De har vist sig ikke at være nogen løsning. Politiet kan oplyse om personer, der har fået 10 og 20 advarsler — forgæves naturligvis.

Tilbud om ambulantly afvæjning modtages kun i ringe grad. I øvrigt har ambulantly afvæjning vist sig at være så godt som virningsløs.

Begrebet hash til eget forbrug tolkes sådan, at en person, på hvis krop man fandt 110 g hash, slap med en advarsel. Det var Ted Price, der i 1972 blev afsløret som stor morfinbaseforhandler og fik 4 års fængsel. Han flygtede i øvrigt fra fængslet, men blev senere tilfældigvis pågrebet af fængslets personale. Den overordentlig store liberalisering inden for fængselsvæsenet i de senere år har vist sig særdeles uhenigtsmæssig over for denne nye form for kriminalitet.

Ved en nyformulering af cirkulæret bør man alvorligt overveje, om det ikke nu er tidspunktet at indtage en utvetydig holdning over for dem, der heroiserer indtagelsen af hash og bagatelliserer hashens skadevirkning. Jeg har nævnt tv. Jeg kunne også nævne film og radio. Bøder må kunne bringes i anvendelse, og jeg mener, at man roligt kan gå ind for bøder af den størrelse, man opererede med over for bilister, der forbrød sig under oliekrisen ved at køre hurtigere, end handelsministeren tillod. Over for hashpåvirkede kunne man ligesom over for alkoholpåvirkede inddrage kørekort eller køretøj. Man kunne forbyde åbenlys udstilling af chillums og vandpiber, der altsammen kun er let maskerede, ulovlige ting, så man ikke hos børn og unge — og for den sags skyld ældre med — understøtter forestillingen om, at hashrygning er lovlig. Hvad mener man for øvrigt om huset Algar i fristaden Christi-